

Harry Ironside: mijn bekering en mijn reis uit de heiligheidsbeweging

Bron: <https://www.lighthouse Trailsresearch.com/blog/?p=35359>, 28-10-2022

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (HSV)
Vertaling, plaatjes en voetnoten door M.V.

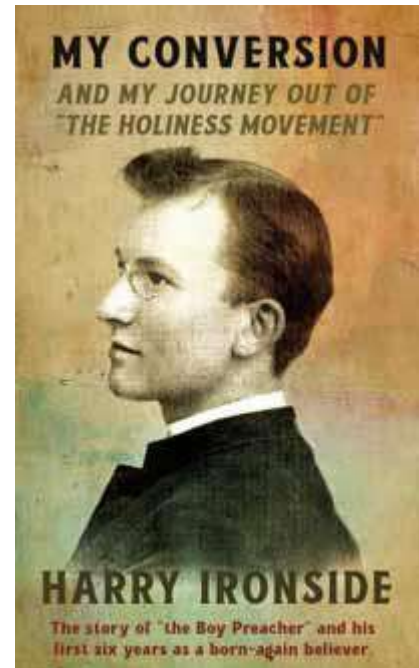
Mijn bekering tot God

Het is mijn verlangen om, in afhankelijkheid van de Heer, een getrouw verslag te schrijven, voor zover de herinnering mij nu dient, van enkele van Gods handelingen met mijn ziel en mijn streven naar de ervaring van heiligheid gedurende de eerste zes jaar van mijn christelijke leven voordat ik de zaligheid kende van het vinden van *alles* in Christus. Dit zal het soms noodzakelijk maken, daar twijfel ik niet aan, om “als een dwaas te spreken” – net zoals de apostel Paulus deed. Maar als ik nadenk over de noodzaak van zo’n verslag, denk ik dat ik met hem kan zeggen: “U hebt mij daartoe gedwongen” (2 Korinthiërs 12:11).

Als ik het voorrecht mag hebben om daarmee anderen te redden van de ongelukkige ervaringen die ik in die eerste jaren heb meegemaakt, zal ik me overvloedig terugbetaald voelen voor de moeite die het zal kosten om deze hartservaringen zo aan mijn lezers voor te leggen.

Van jongs af aan begon God tot mij te spreken door Zijn Woord. Ik betwijfel of ik terug kan gaan naar de *eerste* keer dat ik, naar mijn herinnering, iets voelde van de realiteit van eeuwige dingen.

Mijn vader werd van me afgenomen voordat zijn gelaatstreken in mijn kinderlijke geest werden gedrukt. Maar ik heb van hem nooit anders horen spreken dan als van een man van God. Hij stond in Toronto (mijn geboorteplaats) bij velen bekend als “The Eternity Man”. Zijn Bijbel, die op veel plaatsen is gemarkeerd, was een kostbare erfenis voor mij, en daaruit leerde ik mijn eerste vers van de Schrift te reciteren op de leeftijd van vier jaar. Ik herinner me duidelijk dat ik de gezegende woorden van Lukas 19:10 leerde: “Want de Zoon des mensen is gekomen om te zoeken en zalig te maken wat verloren is”. Dat ik verloren was en dat Christus Jezus uit de hemel kwam om mij te redden, waren de eerste goddelijke waarheden die op mijn jonge hart werden gedrukt.

Harry A. Ironside, 1876-1951

Mijn moeder, weduwe, was volgens mij een uit de duizend. Ik herinner me nog hoe opgewonden ik was toen ze met mij als kind knielde en bad: “O Vader, voorkom dat mijn jongen ooit iets groters verlangt dan voor U te leven. Red hem vroeg en maak van hem een toegewijde straatprediker, zoals zijn vader was. Maak hem bereid om te lijden omwille van Jezus, om met genoeg vervolging en afwijzing te doorstaan door de wereld die Uw Zoon heeft verstoten, en behoed hem voor wat U oneer aan zou doen”. De woorden waren niet altijd dezelfde, maar ik heb de sentimenten talloze malen gehoord.

Bij ons thuis kwamen er vaak dienaren van Christus – gewone, godvruchtige mensen, die mij leken de sfeer van eeuwigheid met zich mee te dragen. Maar in een zeer reële zin waren ze de vloek van mijn jongensjaren. Hun onderzoekende vraag, “Henry, jongen, ben je al wedergeboren?” of het al even indrukwekkende “Weet je *zeker* dat je ziel gered is?” brachten me vaak tot stilstand, maar ik wist niet hoe ik moest antwoorden.

Californië was mijn thuis geworden voordat ik duidelijkheid had dat ik een kind van God was. In Los Angeles begon ik voor het eerst de liefde voor de wereld te leren kennen en was terughoudend. Toch maakte ik me bijna voortdurend zorgen over de grote zaak van mijn redding.

Ik was nog maar twaalf jaar oud toen ik aan een zondagsschool begon en probeerde zo de jongens en meisjes uit de buurt te helpen tot kennis van het Boek dat ik tien keer had doorgelezen, maar dat me nog steeds zonder zekerheid van redding had achtergelaten. Aan Timotheüs schreef Paulus: “en u van jongens af de heilige Schriften kent, die u wijs kunnen maken tot zaligheid, door het geloof dat in Christus Jezus is” (2 Timotheüs 3:15). Het was dit laatste dat ik miste. Ik had, zo leek het me, altijd geloofd, maar ik durfde niet te zeggen dat ik gered was. Ik weet nu dat ik *altijd in Jezus* heb geloofd, maar ik had niet echt in Hem geloofd als mijn persoonlijke Verlosser. Tussen de twee is er al het verschil dat er is tussen gered en verloren zijn.

Zoals ik al zei, was ik niet zonder grote angst voor mijn ziel; en alhoewel ik ernaar verlangde om in de wereld in te breken en ik me inderdaad schuldig maakte aan veel dat verachtelijk en slecht was, voelde ik altijd een beperkende hand op mij, die me behoedde voor veel dingen waar ik anders in zou zijn gegaan; en een zekere religiositeit werd, zo neem ik aan, kenmerkend. *Maar religie is geen verlossing.*

Ik was bijna veertien jaar oud toen ik hoorde dat een dienaar van Christus uit Canada, die ik wel kende, was gearriveerd voor meetings. Ik wist, voordat ik hem zag, hoe hij me zou begroeten, want ik herinnerde me hem en zijn zoekende vragen toen ik jonger was. Daarom was ik niet verrast, maar toch beschaamd, toen hij uitriep: “Wel, Harry, jongen, ik ben blij je te zien. En ben je al wedergebo- ren?”

Mijn gezicht kreeg een rode kleur. Ik hief mijn hoofd op en kon geen woorden vinden om te ant- woorden. Een aanwezige oom zei: “Je kent wel meneer M., hij leidt nu een zondagsschool!”

“Inderdaad!” was het antwoord. “Wil je je Bijbel halen, Harry?” Ik was blij om uit de kamer weg te komen en ging dus meteen naar mijn Bijbel en keerde terug nadat ik uit de kamer was gebleven zo- lang het fatsoenlijk leek, in de hoop daardoor mezelf te herstellen. Toen ik de kamer weer binnen- kwam, zei hij vriendelijk, maar serieus: “Wil je Romeinen 3:19 opzoeken en het hardop voorle- zen?”

Langzaam lees ik: “Wij weten nu dat alles wat de wet zegt, zij dat spreekt tot hen die onder de wet zijn, opdat elke mond gestopt wordt en de hele wereld doemwaardig wordt voor God”. Ik *voelde* de toepassing en had geen woorden. De evangelist vertelde me verder dat ook hij eens een religieuze zondaar was geweest, totdat God zijn mond stopte en hem toen een aanblik van Christus gaf. Hij drukte me op het belang om op dezelfde plaats te komen voordat ik anderen zou proberen te onder- wijzen.

De woorden hadden hun effect. Vanaf die tijd totdat ik er zeker van was dat ik gered was, onthield ik me ervan over deze dingen te praten en gaf ik mijn zondagsschoolwerk op. Maar nu stelde Satan, die op zoek was naar de vernietiging van mijn ziel, me voor: “Als je verloren bent en ongeschikt bent om over religieuze dingen met anderen te spreken, waarom zou je dan niet genieten van alles wat de wereld te bieden heeft voor zover je er gebruik van kunt maken?” Ik luisterde maar al te graag naar zijn woorden, en de komende zes maanden of daaromtrent was niemand méér bezorgd voor dwaasheid dan ik.

Eindelijk, op een donderdagavond in februari 1890, sprak God met enorme kracht tot mij terwijl ik op een feestje was met een heleboel andere jonge mensen, meestal ouder dan ikzelf, alleen gericht op een avond amusement. Ik herinner me nu dat ik me even had teruggetrokken uit de zitkamer om in de kamer ernaast een verkoelend drankje te halen. Alleenstaand aan de verfrissingstafel, kwamen er in mijn diepste ziel, met verbazingwekkende helderheid, enkele verzen van de Schrift in Spreu- ken 1:24-32 die ik maanden eerder had geleerd. Hier wordt de wijsheid voorgesteld als lachen om de ondergang van degene die weigerde gehoor te geven aan instructies en spotten wanneer zijn angst komt. Elk woord leek zich een weg te branden in mijn hart. Ik zag als nooit tevoren mijn vre- selijke schuldgevoel omdat ik zo lang had geweigerd om Christus voor mezelf te vertrouwen en omdat ik mijn eigen opzettelijke weg had verkozen boven die van Hem die voor mij was gestorven.

Ik ging terug naar de zitkamer en probeerde me bij de rest aan te sluiten in hun lege dwaasheden. Maar alles leek volkomen hol en het klatergoud was verdwenen. Het licht van de eeuwigheid scheen in de kamer en ik vroeg me af hoe iemand kon lachen met Gods oordeel dat boven ons hing als een zwaard van Damocles dat aan een haar was opgehangen. We leken mensen met gesloten ogen op de rand van een afgrond, en ik de meest zorgeloze van allemaal, totdat genade me had laten zien.

Die avond, toen alles voorbij was, haastte ik me naar huis en kroop naar boven naar mijn kamer. Daar, nadat ik een lamp had aangestoken, nam ik mijn Bijbel en viel daarmee op mijn knieën. Ik had een ongedefinieerd gevoel dat ik beter kon bidden. Maar de gedachte kwam: “Waar zal ik voor bidden?” Duidelijk kwam het antwoord terug: “Voor wat God mij al jaren aanbiedt. Waarom zou je het dan niet ontvangen en Hem danken?”

Mijn lieve moeder had vaak gezegd: “De plaats om met God te beginnen is Romeinen 3 of Johannes 3”. Naar beide Schriftteksten wendde ik me en las ze zorgvuldig. Het was duidelijk dat ik zag dat ik een hulpeloze zondaar was, maar dat Christus voor mij was gestorven en dat de zaligheid vrijelijk werd aangeboden aan allen die op Hem vertrouwden. Toen ik Johannes 3:16 de tweede keer las, zei ik: “Dat zal gebeuren. O God, ik dank U dat U mij hebt liefgehad en Uw Zoon voor mij hebt gegeven. Ik vertrouw Hem nu als mijn Heiland en ik rust op Uw Woord dat mij zegt dat ik eeuwig leven heb”.

Toen verwachtte ik een sensatie van vreugde te voelen. Die kwam er niet. Ik vroeg me af of ik me kon vergissen. Ik verwachtte een plotselinge golf van liefde voor Christus. Die kwam er ook niet van. Ik vreesde dat ik niet echt gered kon worden met zo weinig emotie. Ik heb de woorden nog eens gelezen. Er kon geen misverstand over bestaan. God hield van de wereld, waarvan ik deel uitmaakte. God gaf Zijn Zoon om *allen* te redden die in Hem geloofden. Ik geloofde in Hem als mijn Verlosser. Daarom moet ik eeuwig leven hebben. Nogmaals, ik bedankte Hem en stond op van mijn knieën om de weg van het geloof te beginnen. God kon niet liegen. Ik wist dat ik gered moest worden.

Heiligheid: Het Grote Desideratum¹

Omdat ik zelf gered werd, was het eerste grote verlangen dat in mijn hart opkwam een intens verlangen om anderen te leiden naar Degene die mijn vrede met God had gesloten.

Op het moment dat ik schrijf, bevond het Leger des Heils zich op het hoogtepunt van zijn energie als een organisatie die zich toelegde op het uitgaan naar de verlorenen. De officieren en soldaten leken maar één doel te hebben: de vermoeiden en wanhopigen naar de voeten van de Heiland te leiden. Ik had vaak de diensten bijgewoond en had in feite vaak, hoewel slechts een kind, een “getuigenis” gegeven door de Schrift te citeren en zondaars aan te sporen om Op Christus te vertrouwen, zelfs terwijl ik zelf nog in het donker was. Natuurlijk, toen de kennis van verlossing de mijne werd, ging ik bij de eerste gelegenheid, de nacht na mijn bekering, naar een straatbijeenkomst van het “Leger” en sprak daar voor het eerst, in de open lucht, van de genade van God die zo nieuw aan mijn ziel was geopenbaard.

Ik veronderstel dat ik, omdat ik slechts een jongen van veertien was en redelijk bekend met de Bijbel en ook enigszins vooruitstrevend (ten onrechte, ik twijfel er niet aan) tegelijkertijd hartelijk onder hen werd verwelkomd en al snel bekend werd als “de jongensprediker”, een titel die, vrees ik, meer tot de trots van mijn hart diende dan ik op dat moment enig idee had. Want in feite had ik in mijn nieuw gevonden vreugde geen idee dat ik nog steeds een natuur met me meedroeg die zo zondig en verachtelijk was als die bestond in de borst van de grootste boosdoener ter wereld. Ik wist iets van Christus en Zijn liefde, maar ik wist weinig of niets van mezelf en de bedrieglijkheid van mijn eigen hart.

Ik was in het genot van de kennis van Gods redding ongeveer een maand, toen, in een geschil met mijn broer, die jonger was dan ik, mijn humeur plotseling aan de controle ontsnapte, en ik in een boze passie hem sloeg en hij daarbij op de grond viel. De afschuw vervulde onmiddellijk mijn ziel. En ik kreeg zijn sarcastische beschimping: “Wel, je bent me een aardige christen! Je kunt beter naar

¹ Desideratum: gewenst iets, het gewenste.

het leger gaan en vertellen wat een heilige je bent geworden!” Ik biechte mijn zonde op aan God in schaamte en bitter verdriet, en daarna eerlijk aan mijn broer, die mij genereus vergaf.

Vanaf die tijd was een “op-en-neer-ervaring” de mijne, om een term te gebruiken die vaak wordt gehoord in “getuigenisbijeenkomsten”. Ik verlangde naar een volmaakte overwinning op de begeerten en verlangens van het vlees. Toch leek ik meer moeite te hebben met kwade gedachten en onheilige neigingen dan ik ooit eerder had geweten. Lange tijd hield ik deze conflicten verborgen en kende ik alleen God en mezelf. Maar na zo’n acht of tien maanden raakte ik geïnteresseerd in wat “heiligheidsbijeenkomsten” (holiness meetings) werden genoemd, die wekelijks werden gehouden in de hal van het “leger” en ook in een missie die ik soms bijwoonde. Op deze bijeenkomsten werd gesproken over een ervaring waarvan ik voelde dat het precies was wat ik nodig had. Het werd aangeduid met verschillende termen: “De tweede zegen”, “heiliging”, “volmaakte liefde”, “hogere leven”, “reiniging van diepgewortelde zonde” en met andere uitdrukkingen.

In wezen was de leer deze: Wanneer iemand tot geloof is gekomen vergeeft God genadig alle zonden die zijn begaan tot de tijd dat iemand zich daarvan bekeert. Maar de gelovige wordt dan in een levenslange proeftijd geplaatst waarin hij op elk moment zijn rechtvaardiging en vrede met God kan verspelen als hij in zonde valt waarvan hij zich niet bekeert. Om zichzelf in een geredde toestand te houden, heeft hij daarom een verder werk van genade nodig dat heiligmaking wordt genoemd. Dit werk heeft te maken met de wortel van de zonde [d.w.z. de uitroeiing van de zondenatuur], terwijl rechtvaardiging te maken heeft met de vrucht van de zonde [d.w.z. dat onze zonden vergeven werden].

De stappen die leiden tot deze tweede zegen zijn: ten eerste, overtuiging over de noodzaak van heiligheid (zoals in het begin er de overtuiging was van de noodzaak van redding); ten tweede, een volledige overgave aan God, of het leggen van elke hoop, vooruitzicht en bezit op het altaar van de toewijding; ten derde, om in geloof de komst van de Heilige Geest te claimen als een louterend vuur om alle overgeërfdde zonde uit te branden, waardoor in *toto* elke begeerte en passie wordt vernietigd, waardoor de ziel volmaakt in liefde en zo zuiver als de niet gevallen Adam wordt. Als deze wonderbaarlijke zegen is ontvangen, is er grote waakzaamheid vereist opdat hij die de slang Eva verleidde, niet de geheiligde ziel misleidt en zo opnieuw hetzelfde soort kwaadaardig principe introduceert dat eerder om zo’n drastische actie vroeg.

Dat was de leer. En daaraan gekoppeld waren er oprechte getuigenissen van ervaringen die zo opmerkelijk waren dat ik nauwelijks kon twifelen aan hun echtheid, noch dat wat anderen leken te genieten ook voor mij beschikbaar was als ik aan de voorwaarden zou voldoen.

Een oudere dame vertelde hoe ze veertig jaar lang in gedachten, woord en daad van de zonde was behoed. Haar hart, zo verklaarde ze, was niet langer “bedrieglijk boven alle dingen, en wanhopig goddeloos”, maar was zo heilig als de voorhoven van de Hemel, omdat het bloed van Christus de laatste overblijfselen van de erfzonde had weggespoeld. Anderen spraken op een vergelijkbare manier. De slechte neigingen waren weggeëbd toen er een volledige overgave werd gedaan. Kwade neigingen en onheilige begeerten waren onmiddellijk vernietigd toen heiligheid door het geloof werd opgeëist.

Gretig begon ik deze kostbare zegen van heiligheid in het vlees te zoeken. Ernstig bad ik voor deze Adamitische zondeloosheid. Ik vroeg God om mij elk onheilig ding te openbaren, zodat ik werkelijk alles aan Hem zou overgeven. Ik gaf vrienden, bezigheden en genoegens op — alles wat ik kon bedenken dat het binnengaan van de Heilige Geest en de daaruit voortvloeiende zegen zou kunnen bemmeren. Nu was ik een ware “boekenwurm”, een intense liefde voor literatuur die ik van kinds af aan bezat. Maar in mijn onwetende verlangen legde ik alle boeken met een aangenaam of leerzaam karakter weg en beloofde God alleen de Bijbel en heiligheidsgeschriften te lezen als Hij me “de zegen” zou geven. Ik kreeg echter niet wat ik zocht, hoewel ik wekenlang ijverig bad.

Eindelijk, op een zaterdagavond (ik was weg van huis, woonde bij een vriend, een lid van het “leger”), besloot ik het land in te gaan en op God te wachten, niet terug te keren totdat ik de zegen van volmaakte liefde had ontvangen. Ik nam om elf uur de trein en reed naar een eenzaam station op twaalf mijl van Los Angeles. Daar stapte ik uit en toen ik de snelweg verliet, daalde ik af in een lege *arroyo*, oftewel waterloop. Ik viel op mijn knieën onder een plataan, bad urenlang in doodsangst en

smeekte God om me alles te laten zien wat mijn ontvangst van de zegen belemmerde. Ik streed tegen overtuiging in, maar eindigde uiteindelijk met het uitroepen van: “Heer, ik geef *alles* op – alles, elke persoon, elk genot dat mijn leven alleen voor U zou belemmeren. Geef mij nu, ik bid, de zegen!”

Als ik terugkijk, geloof ik dat ik op dat moment volledig overgeleverd was aan de wil van God, voor zover ik het begreep. Maar mijn hersenen en zenuwen waren verzwakt door de lange middernachtwake en de intense angst van de voorgaande maanden, en ik viel bijna flauw op de grond. Toen leek een heilige extase mijn hele wezen te prikkelen. Dit was volgens mij de komst in mijn hart van de Trooster. Ik riep in vertrouwen uit: “Heer, ik geloof dat U binnenkomt. Gij reinigt en reinigt mij van alle zonde. Ik claim het nu. Het werk zit erop. Ik ben geheiligd door Uw bloed. Gij maakt mij heilig. Geloof ik. Ik geloof!” Ik was onuitsprekelijk gelukkig. Ik voelde dat al mijn worstelingen voorbij waren.

Met een hart vol lof stond ik op van de grond en begon hardop te zingen. Toen ik mijn horloge bekeek, zag ik dat het ongeveer half drie in de ochtend was. Ik voelde dat ik me naar de stad moest haasten om op tijd te zijn voor de gebedsbijeenkomst van zeven uur, daar om te getuigen van mijn ervaring. Alhoewel vermoeid door de hele nacht wakker te zijn, maar zo licht dat mijn hart was, merkte ik nauwelijks de lange kilometers terug op, maar haastte me naar de stad, arriveerde net toen de vergadering begon, gesterkt door mijn nieuw gevonden ervaring. Allen verheugden zich toen ik vertelde welke grote dingen ik geloofde dat God voor mij had gedaan. Elke ontmoeting die dag droeg bij aan mijn blijdschap. Ik was letterlijk bedwelmd door vreugdevolle emoties.

Mijn problemen waren nu allemaal voorbij. De wildernis was voorbij en ik was in Kanaän, etend van het koren van het land. Nooit meer zou ik last moeten hebben van innerlijke trekkingen naar de zonde. Mijn hart was zuiver. Ik had de gewenste staat van volledige heiliging bereikt. Zonder vijand binnenin kon ik al mijn energie richten op het verslaan van de uitwendige vijanden.

Dit was wat ik dacht. Helaas, hoe weinig kende ik mezelf – laat staan de gedachten van God!

Zonneschijn en wolken

Gedurende enkele weken na de veelbewogen ervaring die eerder werd beschreven, leefde ik in een dromerige gelukkige staat, me verheugend in mijn fantasievolle zondeloosheid. Eén geweldig idee had bezit van mijn geest, en of het nu op het werk of in mijn vrije tijd was, ik dacht aan weinig anders dan de prachtige gebeurtenis die had plaatsgevonden. Maar gaandeweg begon ik als het ware “terug te komen met de voeten op de grond”. Ik was nu werkzaam in een fotostudio, waar ik omging met mensen van verschillende smaken en gewoonten, van wie sommigen spotten, sommigen tolereerden en anderen sympathiseerden met mijn radicale opvattingen over religieuze dingen.

Avond na avond woonde ik de vergaderingen bij, sprak op straat en binnenshuis, en ik merkte al snel (en ongetwijfeld ook anderen) dat er een verandering kwam in mijn “getuigenissen”. Vroeger had ik Christus altijd omhoog gehouden en de verlorenen op Hem gewezen. Nu, bijna onmerkbaar, werd mijn eigen ervaring mijn thema, en ik hield *mezelf* voor als een treffend voorbeeld van toewijding en heiligheid! Dit was het overheersende kenmerk van de korte toespraken van de meeste “geavanceerde” christenen in ons gezelschap. De jongsten in genade vergrootten Christus, de “geheiligden” vergrootten zichzelf. Een favoriet lied zal dit manifesteren dan welke woorden van mij dan ook. Het wordt nog steeds veel gebruikt in legervergaderingen en vond een plaats in hun hymneboeken:

Some people I know don't live holy;
They battle with unconquered sin,
Not daring to consecrate fully,
Or they full salvation would win.

With malice they have constant trouble,
From doubting they long to be free;
With most things about them they grumble; Praise God, this is not so with ME!

Ik zong deze ellendige rijmelarij zonder na te denken over de zondige trots waaraan ze uitdrukking gaf. Ik beschouwde het als mijn plicht om voortdurend de aandacht te vestigen op “mijn ervaring van volledige verlossing”, zoals dat werd genoemd. “Als je er niet van getuigt, zul je de zegen verliezen”, werd onder ons als axioma² aanvaard.

Naarmate de tijd verstreek, begon ik me weer bewust te worden van innerlijke verlangens naar het kwaad – van gedachten die onheilig waren. Ik was niet onder de indruk. Toen ik naar een vooraanstaande leraar ging voor hulp, zei hij: “Dit zijn enkel verleidingen. Verleiding is geen zonde. Je zondigt alleen als je toegeeft aan de kwade suggestie”. Dit gaf me een tijdje rust. Ik vond het de algemene manier om dergelijke duidelijke bewegingen van een gevallen aard te verontschuldigen, die verondersteld werden te zijn geëlimineerd. Maar geleidelijk aan zonk ik naar een steeds lagere plaats, waardoor dingen werden toegestaan die ik ooit zou hebben gemeden, en ik merkte zelfs dat alles om mij heen hetzelfde deed. De eerste extatische ervaringen duurden zelden lang. De extase vertrok en de “geheilighden” verschilden heel weinig van hun broeders die verondersteld werden “alleen gerechtvaardigd” te zijn. We hebben geen openlijke daden van kwaad gepleegd; daarom waren we zondeloos. Begeerte was geen zonde tenzij eraan toegegeven; het was dus gemakkelijk om te blijven getuigen dat alles goed was.

Ik ga expres kort over de komende vier jaar. Over het algemeen waren het seizoenen van onwetende gelukkige dienst. Ik was jong in jaren en in genade. Mijn gedachten aan zonde, evenals aan heiligheid, waren zeer ongevormd en onvolmaakt. Daarom was het gemakkelijk, in het algemeen gesproken, om te denken dat ik zonder het ene leefde en het andere manifesteerde. Toen twijfels de kop opstaken, behandelde ik ze als verleidingen van de duivel. Als ik me onmiskenbaar bewust werd dat ik daadwerkelijk gezondigd had, overtuigde ik mezelf ervan dat het in ieder geval niet opzettelijk was, maar eerder een fout van de geest dan een opzettelijke fout van het hart. Toen ging ik naar God in belijdenis en bad om gereinigd te worden van geheime fouten.

Toen ik nog maar zestien jaar oud was, werd ik cadet, dat wil zeggen, een student voor officierschap in het Leger des Heils. Tijdens mijn proeftijd in het Oakland Training Garrison had ik meer problemen dan op enig ander moment. De strenge discipline en opgedrongen intieme omgang met jonge mannen van zo'n verschillende smaken en neigingen, evenals graden van spirituele ervaring, was erg moeilijk voor een van mijn erg gevoelige temperamenten. Ik zag daar heel weinig heiligheid en ik vrees dat ikzelf nog minder tentoonspreidde. In feite was ik de laatste twee van mijn vijf maanden durende termijn op zee en durfde helemaal geen heiliging te belijden, vanwege mijn lage toestand. Ik werd gekweld door de gedachte dat ik was teruggevallen en misschien voor eeuwig verloren zou zijn na al mijn vroegere gelukkige ervaringen van de goedheid van de Heer. Twee keer sloop ik het gebouw uit toen iedereen in bed lag en begaf me naar een eenzame plek waar ik de nacht in gebed doorbracht, God smekend om Zijn Heilige Geest niet van me af te nemen, maar om me opnieuw volledig te reinigen van alle erfzonde. Elke keer “claimde ik het door geloof” en was ik een paar weken helderder, maar ik viel onvermijdelijk opnieuw in twijfel en somberheid en was me bewust van het zondigen, zowel in gedachten als in woord en soms in onheilige acties die vreselijk berouw brachten.

Uiteindelijk werd ik aangesteld als luitenant. Nogmaals, ik bracht de nacht door in gebed met het gevoel dat ik niet naar buiten moest gaan om anderen te onderwijzen en te leiden, tenzij ik zelf zuiver en heilig zou zijn. Gesterkt door de gedachte vrij te zijn van de beperking waaraan ik zo lang was onderworpen, was het deze keer relatief gemakkelijk om te geloven dat het werk van volledige innerlijke reiniging inderdaad was voltooid en dat ik nu, als nooit eerder, eigenlijk verlost was van alle vleselijkheid.

Hoe gemakkelijk geeft men zich over aan zelfbedrog in een dergelijke zaak! Vanaf die tijd werd ik een serieuzere pleitbezorger van de tweede zegen (“second blessing”) dan ooit, en ik herinner me dat ik God vaak bad om mijn lieve moeder de zegen te geven die Hij mij had gegeven en om haar zo heilig te maken als haar zoon was geworden.

Als luitenant voor een jaar en vervolgens als kapitein, genoot ik intens van mijn werk, doorstond ik graag hardheid en ontberingen en was ik er over het algemeen van overtuigd dat ik de doctrine van

² Axioma: niet bewezen stelling die als waarheid wordt aangenomen.

volmaakte liefde voor God en de mens naleefde en daardoor mijn eigen uiteindelijke redding veiliger maakte. En toch, als ik nu terugkijk, welke ernstige mislukkingen kon ik bespeuren – wat een niet onderworpen wil – wat een lichtheid en lichtzinnigheid – welk gebrek aan onderwerping aan het Woord van God – wat een zelfbehagen en zelfgenoegzaamheid! Helaas, “de mens op zijn best is helemaal ijdelheid”.

Ik was tussen de achttien en negentien jaar oud toen ik ernstige twijfels begon te koesteren over het feit dat ik eigenlijk zo’n hoge standaard van christelijk leven had bereikt als ik had beleden en zoals het leger en andere heiligheidsbewegingen bepleitten als het enige *echte* christendom. Dit resulteerde in strijd en pogingen tot zelfkruisiging die teleurstelling en verdriet brachten van een erg aangrijpende aard; toch liet het me onomstotelijk zien dat de leer van de dood aan de zondenatuur een ellendig sofisme³ was en dat de vleeselijke geest nog steeds een deel van mijn wezen was.

Bijna achttien maanden van een bijna constante strijd volgden. Tevergeefs onderzocht ik mijn hart om te zien of ik me volledig had overgegeven en probeerde ik elk bekend ding op te geven dat op enigerlei wijze slecht of twijfelachtig leek. Soms, een maand aan een stuk, of zelfs langer, kon ik mezelf ervan overtuigen dat ik eindelijk weer de zegen had ontvangen. Maar steevast zouden een paar weken me weer *datgene brengen wat beweest* dat het in mijn specifieke geval allemaal een waanidee was.

Ik durfde mijn hart niet open te stellen voor mijn assistenten in het werk of voor de “soldaten” die onder mijn leiding stonden. Als ik dat zou doen, voelde ik, zou dat betekenen dat je alle invloed bij hen zou verliezen en dat het als een terugval zou worden gezien. Dus, alleen en in het geheim, vocht ik mijn strijd en ging nooit naar een heiligheidsbijeenkomst zonder mezelf ervan te overtuigen dat ik nu tenminste volledig overgegeven was en daarom de zegen van heiliging moest hebben. Ik had op dat moment geen idee van de hypocrisie van dit alles.

Wat mijn verdriet schrijnender maakte, was de wetenschap dat ik niet de enige lijder was. Een ander, een die me zeer dierbaar was, deelde mijn twijfels en angsten van dezelfde oorzaak. Voor die ander betekende het uiteindelijk een totale schipbreuk van het geloof, en een van de mooiste zielen die ik ooit heb gekend, was verloren in de doolhoven van het spiritisme.

En nu begon ik te zien wat een reeks wrakken deze heiligheidsleer in zijn nasleep achterliet. Ik kon tientallen personen tellen die daardoor in totale ontrouw waren geraakt. Ze gaven altijd dezelfde reden: “Ik heb het allemaal geprobeerd. Ik vond het een mislukking. Dus concludeerde ik dat de Bijbelse leer helemaal een waanidee was, en religie was slechts een kwestie van de emoties”. Veel meer (en ik kende er een aantal van zulke intiem) vervielen in krankzinnigheid nadat ze jarenlang in het moeras van deze emotionele religie hadden geploeterd – en mensen zeiden dat het bestuderen van de Bijbel hen gek had gemaakt. Hoe weinig wisten ze dat het juist gebrek aan Bijbelkennis was dat verantwoordelijk was voor hun ellendige mentale toestand – een absoluut onschriftuurlijk gebruik van geïsoleerde passages uit de Schrift!

Uiteindelijk werd ik zo onrustig dat ik niet verder kon met mijn werk. Ik besloot ontslag te nemen bij het Leger des Heils en deed dat, maar werd door de kolonel overgehaald om zes maanden te wachten voordat het ontslag van kracht werd. Op zijn voorstel gaf ik het korpswerk op en ging ik op een speciale tour – waar ik de heiligheidskwestie niet hoefde aan te raken. Maar ik predikte vele malen tot anderen terwijl ik gekweld werd door de gedachte dat ik uiteindelijk verloren zou kunnen gaan omdat “zonder heiligheid niemand de Heer zal zien” [Hebreeën 12:14]⁴, en, trachtend zoals ik zou willen, kon ik er niet zeker van zijn dat ik ze bezat. Ik sprak met iedereen die me echt de zegen leken te hebben waar ik naar verlangde, maar er waren er maar heel weinig die, na een intieme kennismaking, oprecht leken. Uiteindelijk kon ik het niet langer verdragen, dus vroeg ik om ontheven te worden van alle actieve dienst en op eigen verzoek werd ik naar het Beulah Home of Rest, in de buurt van Oakland, gestuurd.

³ Sofisme: ongeldige reden of redenering waarmee men probeert een ander te overtuigen.

⁴ Hebreeën 12:14: “Jaag de vrede na met allen, en de **heiliging**, zonder welke niemand de Heere zal zien” (HSV). SV: “Jaagt den vrede na met allen, en de **heiligmaking**, zonder welke niemand den Heere zien zal”. De Statenvertaling gebruikt terecht niet het woord “heiligheid” want op aarde kunnen we geen praktische zondeloze heiligheid bereiken.

Het was zeker tijd, want vijf jaar actief werk, met slechts twee korte verloven, had me bijna als een nerveus wrak achtergelaten, afgemat in het lichaam en nog het meest acuut in mijn denken.

De taal van mijn verontruste ziel, na al die jaren van prediking tot anderen, was: “O, dat ik wist waar ik Hem zou kunnen vinden!” En toen ik Hem niet vond, zag ik alleen de zwartheid van de wanhoop voor me; toch kende ik te goed Zijn liefde en zorg om volledig neergeworpen te worden.

De strijd eindigde

Ik had nu meer dan vijf jaar gewerkt in de organisatie waarmee ik mezelf had verbonden en altijd geprobeerd *er zeker* van te zijn dat ik een zondeloze staat had bereikt. In zo'n twaalf verschillende dorpen en steden had ik, zoals ik dacht, trouw gediend, proberen de verlorenen te bereiken en van hen standvastige heilgezinden te maken toen ze bekeerd waren. Veel gelukkige ervaringen waren echter de mijne geweest, gekoppeld aan enkele meest sombere teleurstellingen, zowel voor mezelf als voor anderen. Zeer weinig van onze “bekeerlingen” stonden sterk. “Backsliders” (afvalligen) overtroffen vaak in aantal onze “soldaten”.

Het ex-Leger des Heils [van degenen die uit de boot waren gevallen] was vele malen groter dan de oorspronkelijke organisatie. Iets waar ik lange tijd blind voor was. Maar eindelijk begon het me duidelijk te worden dat de heiligheidsleer een zeer verderfelijke invloed op de beweging had. Mensen die bekering beleden (echt of niet) worstelden maanden, zelfs jaren, om een staat van zondeloosheid te bereiken die in feite nooit werd bereikt, en uiteindelijk gaven ze het op in wanhoop en zonken in veel gevallen terug naar het dode niveau van de wereld om hen heen.

Ik zag dat het hetzelfde was met alle heiligheidsdenominaties en de verschillende “Bands”, “Missions” en andere bewegingen die zich voortdurend van hen afsplitsten. De standaardset was het onbereikbare. Het resultaat was vroeg of laat totale ontmoediging, sluw verborgen hypocrisie of een onbewuste verlaging van de norm om aan de bereikte ervaring te voldoen. Voor mezelf was ik al heel lang verstrikt in dat laatste opportunisme. Hoeveel van het tweede er was, durf ik niet te zeggen. Maar uiteindelijk werd ik het slachtoffer van het eerste. En ik kan nu zien dat dit een genade was.

Toen ik naar het Home of Rest (rusthuis) ging, had ik het zoeken naar perfectie in het vlees nog niet volledig opgegeven. Ik verwachtte echt geweldige dingen van de zes maanden verlof die me werden gegund om als het ware “mezelf te vinden”. Ik was er zeker van dat in zo'n heilige sfeer grote dingen zouden worden bereikt.

In het rusthuis trof ik een stuk of veertien officieren aan, gebroken in gezondheid, op zoek naar herstel. Ik bekeek de manieren en gesprekken van iedereen zeer zorgvuldig, met de bedoeling om diegenen in vertrouwen te nemen die het beste bewijs van volledige heiliging gaven. Er waren enkele keuzezielen onder hen, en enkele arrogante hypocrieten. Maar heiligheid in absolute zin zag ik in geen enkele. Sommigen waren zeer godvruchtig en toegewijd. Aan hun gewetensvolheid kon ik niet twijfelen. Maar degenen die het hardst praatten, waren duidelijk de minst geestelijke. Ze lezen zelden hun Bijbel; ze praatten zelden samen met Christus. Een sfeer van zorgeloosheid doordrong de hele plaats. Drie zusters, de meest toegewijde vrouwen, waren blijkbaar godvruchtiger dan alle andere, maar twee van hen gaven me toe dat ze er niet *zeker* van waren dat ze volkomen heilig waren. De andere was vrijblijvend, maar probeerde me te helpen. Ik heb de vergaderingen bijgewoond van de andere werkers die ik heb genoemd. Daar onderwezen de besten van hen geen zondeloze perfectie, terwijl het duidelijk vleselijke glorieerde in hun ervaring van volmaakte liefde! Zieke mensen getuigden dat ze door geloof genezen waren, en zondige mensen verklaarden dat ze de zegen van heiligheid hadden! Ik werd niet geholpen, maar gehinderd door de inconsistentie van dit alles.

Uiteindelijk merkte ik dat ik koud en cynisch werd. Twijfels over alles vielen me aan als een legioen demonen, en ik werd bijna bang om mijn geest bij deze dingen te laten stilstaan. Voor toevlucht wendde ik me tot seculiere literatuur en pakte mijn boeken, die ik enkele jaren eerder had afgezworen op voorwaarde dat God me de “tweede zegen” zou geven. Hoe weinig beseftte ik de Jakob-geest in dit alles! God leek te hebben gefaald, dus pakte ik mijn boeken weer op en probeerde troost te vinden in de schoonheid van essays en poëzie of de problemen van geschiedenis en wetenschap. Ik durfde niet aan mezelf op te biechten dat ik letterlijk een agnost was; toch kon ik, minstens een

maand lang, alleen maar antwoorden: “Ik weet het niet” op elke vraag gebaseerd op goddelijke openbaring.

Dit was het legitieme resultaat van de leer die ik had ondergaan. Ik redeneerde dat de Bijbel volledige verlichting van de inwonende zonde beloofde aan allen die zich volledig overgaven aan de wil van God. Dat ik me dus had overgegeven, leek me zeker. Waarom was ik dan niet volledig verlost van de vleselijke geest? Het leek me dat ik aan alle voorwaarden had voldaan en dat God van Zijn kant had nagelaten te doen wat Hij had beloofd. Ik weet dat het ellendig is om dit allemaal te schrijven, maar ik zie geen andere manier om anderen te helpen die zich in dezelfde staat bevinden als waarin ik die vreselijke maand verkeerde.

Bevrijding kwam eindelijk op een zeer onverwachte manier. Een vriendin-luitenant, een vrouw van ongeveer tien jaar ouder dan ik, werd naar het Home gebracht vanuit Rock Springs, Wyoming, verondersteld stervend aan tuberculose. Vanaf het begin ging mijn hart uit naar haar in diepe sympathie. Voor mij was ze een martelares, die haar leven gaf voor een behoeftige wereld. Ik was veel in haar gezelschap, observeerde haar van dichtbij en kwam uiteindelijk tot de conclusie dat zij de enige volledig geheiligde persoon op die plaats was.

Stel je mijn verbazing voor toen ze, een paar weken na haar aankomst, met een metgezel op een avond naar me toe kwam en me smeekte om haar voor te lezen, met de opmerking: “Ik hoor dat je altijd bezig bent met de dingen van de Heer, en ik heb je hulp nodig”. *Ik*, degene die *haar* helpt! Ik was met stomheid geslagen toen ik zo goed de plaag van mijn eigen hart kende en volledig verzekerd was van haar volmaaktheid in heiligheid. Op het moment dat ze mijn kamer binnenkwamen, las ik *Childe Harold* van Byron. En ik werd verondersteld volledig toegewijd te zijn aan de dingen van God! Het trof me eerder als iets raars en bizars dan als een plechtige klucht.

Haastig schoof ik het boek aan de kant en vroeg me af wat ik moest kiezen om voor te lezen. In Gods voorzienigheid trok een boekje mijn aandacht dat mijn moeder me enkele jaren eerder had gegeven, maar dat ik niet had durven lezen, opdat het me niet van streek zou maken – zo bang als ik was geweest voor iets dat niet het leger- of het heiligheidsstempel droeg. Ontroerd door een plotse impuls, trok ik het naar voren en zei: “Ik zal dit lezen. Het is niet in overeenstemming met onze leer, maar het kan toch interessant zijn”. Ik las pagina na pagina, weinig aandacht schenkend, alleen in de hoop deze stervende vrouw te kalmeren en tot rust te brengen. Daarin werd de verloren toestand van alle mensen van nature benadrukt. Verlossing in Christus door Zijn dood werd verklaard. Dan was er veel over de twee naturen van de gelovige en zijn eeuwige zekerheid, die mij zowel belachelijk als absurd leken. Ik schrok na het doornemen van de eerste helft van het boek toen luitenant J. uitriep: “O kapitein, denkt u dat dit waar kan zijn? Als ik dat maar kon geloven, zou ik in vrede kunnen sterven!”

Onomwonden vroeg ik: “Wat! Bedoel je te zeggen dat je niet in vrede zou kunnen sterven zoals je bent? Je bent gerechtvaardigd en geheiligd; je hebt een ervaring die ik al jaren tevergeefs zoek, en ben je bang om dood te gaan?”

“Ik ben ellendig”, antwoordde ze, “en je moet niet zeggen dat ik geheiligd ben. Ik snap het niet. Ik heb jarenlang geworsteld, maar ik ben er nog niet aan toegekomen. Daarom wilde ik met je praten, want ik was er zo zeker van dat je het had en me kon helpen!”

We keken elkaar verbaasd aan, en toen het pathos en de toch belachelijkheid van dit alles ons overviel, lachte ik uitzinnig terwijl zij weende. Dan herinner ik me dat ik uitriep: “Wat is er met ons allemaal aan de hand? Niemand op aarde verloochent zichzelf méér omwille van Christus dan wij. We lijden, hongeren en sloven onszelf uit in het streven om de wil van God te doen; toch hebben we geen *duurzame* vrede. We zijn soms gelukkig; we genieten van onze ontmoetingen, maar we weten nooit zeker wat het einde zal zijn”.

“Denk je”, vroeg ze, “dat het komt omdat we te veel afhankelijk zijn van onze eigen inspanningen? Kan het zijn dat we erop vertrouwen dat Christus ons zal redden, maar dat we denken dat we gered moeten blijven door onze eigen trouw?”

“Maar”, brak ik in, “om iets anders te denken zou de deur openen voor allerlei zonden!”

En dus praatten we totdat ze moe was, opstond om te gaan, maar vroeg of zij en anderen de volgende avond terug zouden komen om te lezen en te praten over deze dingen die we hadden besproken – een toestemming die gemakkelijk werd verleend.

Voor zowel luitenant J. als mijzelf bleek het lezen en uitwisselen van confidenties⁵ van die avond het begin van onze bevrijding. We hadden elkaar en de aanwezige derde partij eerlijk gezegd dat we *niet* geheiligd waren. We begonnen nu serieus in de Schrift te zoeken naar licht en hulp. Ik gooide alle seculiere boeken aan de kant, vastbesloten om niets de zorgvuldige, biddende studie van het Woord van God te laten belemmeren. Beetje bij beetje begon het licht te dagen. We zagen dat we vanbinnen hadden gezocht naar heiligheid in plaats van erbuiten. We realiseerden ons dat dezelfde genade die ons eerst alleen had gered, ons kon voorthelpen. Schemerig voelden we aan dat *alles* voor ons in Christus moest zijn, anders hadden we geen sprankje hoop.

Veel vragen verbijsterden en verontrustten ons. Van veel wat we hadden geloofd, zagen we al snel in dat we volkomen tegengesteld waren aan het Woord van God. Veel meer konden we niet begrijpen – zo volledig verwrongen was onze geest geworden door de training van jaren. In mijn verbijstering zocht ik een leraar van het Woord die in gemeenschap was met de schrijver van het boekje waarnaar ik heb verwezen. Ik hoorde hem bij twee gelegenheden, maar was nog steeds in zekere mate verbijsterd, hoewel ik weer vaste grond onder mijn voeten begon te voelen. De grote waarheid was dat ik in mijn greep kreeg dat heiligheid, volmaakte liefde, heiliging en elke andere zegeningen de mijne *waren in Christus* vanaf het moment dat ik had geloofd, en de mijne voor altijd, allemaal vanwege pure genade. Ik had naar de verkeerde mens gekeken – *alles* zat in een andere Mens, en in die Mens voor mij! Maar het duurde weken om dit te zien.

Een boekje met *de titel Veiligheid, Zekerheid en Vreugde*⁶ bleek een zegen te zijn en nuttig voor ons beiden en het was een bron van vreugde. Andere traktaten werden me gegeven en gelezen met een ernstig doel, terwijl we dagelijks tot God riepen om de kennis van Zijn waarheid. Juffrouw J, zag het eerder dan ik. Het licht kwam toen ze zich realiseerde dat ze eeuwig verbonden was met Christus als Hoofd en eeuwig leven had in **Hem als de Wijnstok**, in haar als de tak. Haar vreugde kende geen grenzen, en ze verbeterde eigenlijk in gezondheid vanaf dat uur en leefde zes jaar daarna, eindelijk bij de Heer, uitgeput in het streven om anderen naar Christus te leiden.

CHRISTUS
Hij is voor mij:

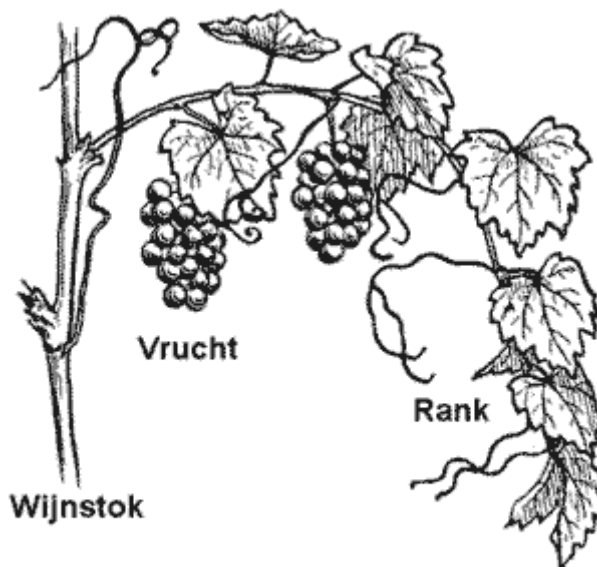
MIJN LEVEN (Fil 1:21; Kol 3:4; Joh 11:25; Gal 2:20)
WIJSHEID VAN GOD (1Kor 1:30; Kol 2:2-3)
GERECHTIGHEID (1Kor 1:30; Rom 10:1-4; 2Kor 5:21)
HEILIGING (1Kor 1:30; 2Thes 2:13; Joh 15:1-5)
VERLOSSING (1Kor 1:30; Rom 3:24; Efez 1:7; Kol 1:14)

Vier dagen nadat de waarheid in dat rusthuis op haar ziel was losgebarsten, had ook ik alle twijfel en angst weggenomen en vond ik mijn **alles in Christus**. Doorgaan waar ik was, kon ik niet. Binnen een week was ik buiten het enige menselijke systeem waarin ik ooit als christen was geweest, en vele jaren sindsdien heb ik geen hoofd gekend dan Christus, geen lichaam dan de kerk die Hij met Zijn eigen bloed kocht. Het zijn gelukkige jaren geweest, en als ik terugkijk op de manier

⁵ Confidentie: vertrouwelijke mededeling, vertrouwelijkheid.

⁶ Van George Cutting, <https://www.brethrenarchive.org/people/george-cutting/articles/safety-certainty-and-enjoyment/>

waarop de Heer me heeft geleid, kan ik Hem alleen maar prijzen voor de weergaloze genade die Hij me gaf om te zien dat volmaakte heiligheid en volmaakte liefde te vinden waren, niet in mij, maar **in Christus Jezus alleen.**

Blijf in de Wijnstok, Jezus Christus Die uw Leven is!
Johannes 15:1-8; Kolossenzen 3:4

En ik heb gedurende mijn hele pelgrimsreis geleerd dat hoe meer mijn hart met Christus omgaat, hoe meer ik geniet van praktische bevrijding van de kracht van de zonde, en hoe meer ik beseft wat het is om de liefde van God in dat hart te laten uitstorten door de Heilige Geest die mij gegeven is als het onderpand van de komende heerlijkheid. Ik heb vrijheid en vreugde gevonden sinds ik bevrijd ben van de slavernij, wat ik nooit voor mogelijk had gehouden voor een ziel om op aarde te kennen, terwijl ik er vertrouwen in heb om deze kostbare waarheid te presenteren voor acceptatie door anderen, contrasterend met de onzekerheid van het verleden.

Observaties over de Heiligheidsbeweging

Sinds ik me afkeerde van de perfectionistische genootschappen, is mij vaak gevraagd of ik een even hoge standaard vind die wordt gehandhaafd onder christenen in het algemeen die niet belijden de "second blessing" te hebben zoals ik heb gezien bij degenen die dat wel doen. Mijn antwoord is dat na zorgvuldig, zonder vooroordelen, beide in overweging te nemen, ik een veel hogere standaard heb gevonden onder gelovigen die op intelligente wijze de uitroeiingstheorie verwerpen dan onder degenen die ze accepteren. Stille, bescheiden christenen, die hun Bijbel en hun eigen hart te goed kennen om hun lippen te laten spreken over zondeloosheid en volmaaktheid in het vlees, worden niettemin gekenmerkt door intense toewijding aan de Heer Jezus Christus, liefde voor het Woord van God en heiligheid van leven en wandel. Maar deze gezegende vruchten komen niet voort uit zelfbezigheid, maar uit bezigheid met Christus in de kracht van de Heilige Geest. Het grote lichaam van belijders, dat nauwelijks duidelijk of uitgesproken is over iets, neem ik hier niet in aanmerking. Ik verwijs eerder naar degenen onder de verschillende denominaties, en degenen buiten al dergelijke genootschappen, die Christus vrijmoedig belijden en proberen een getuigenis voor Hem te zijn in de wereld. Vergeleken met dezen wordt een veel lagere levensstandaard gevonden onder de zogenaamde heiligheidsmensen.

De redenen zijn niet ver te zoeken; want in de eerste plaats wekt de belijdenis van heiligheid een subtiele geestelijke trots op die vaak het reinste farizeïsme is en vaak leidt tot het meest manifeste zelfvertrouwen. En ten tweede, het volgende dat ik zeg dat ik zonder zonde leef, is zeggen dat niets wat ik doe zonde is. Bijgevolg heeft de leer van heiligheid in het vlees de neiging om het geweten te verharderen en ervoor te zorgen dat degene die ze belijdt de standaard verlaagt naar zijn eigen arme ervaring. Iedereen die veel beweegt onder degenen in deze belijdenis zal zich snel beginnen te realiseren hoe wijdverspreid de toestanden zijn die ik heb beschreven. Heiligheidsbelijders zijn vaak snijdend, censurerend, niet liefdadig en hard in hun oordeel over anderen. Overdrijvingen, die neerkomen op regelrechte oneerlijkheid, worden onbewust aangemoedigd door en vaak gepermitterd in

hun “getuigenis”-bijeenkomsten. De achterban is niet vrijer van vulgarismen, straattaaluitingen en lichtzinnigheid in gesprekken dan mensen die zo’n belijdenis niet hebben, terwijl veel van de predikers zich grotendeels overgeven aan sensationele en amusante preken die allesbehalve serieus en stichtelijk zijn.

En wat betreft regelrechte slechtheid en onreinheid, betreur ik het dat ik moet vaststellen dat zonden van een duidelijk immoreel karakter, vrees ik, veel vaker worden ontmoet binnen heiligheidskerken en missies dan de buitenstaander voor mogelijk zou houden. Ik weet waarover ik spreek, en alleen een verlangen om anderen te redden van de bittere teleurstellingen die ik moest tegenkomen, brengt me ertoe te schrijven zoals ik doe. Onder christenen in het algemeen zijn er mislukkingen die de gevoeligheden van velen schokken en verwonden, die van tijd tot tijd optreden door een gebrek aan waken in gebed, maar zeker, het pad van de heiligheidsbeweging is bezaaid met duizenden van dergelijke morele en geestelijke instortingen.

Aan de andere kant geef ik graag toe dat er zowel in de gelederen van de religieus-militaire samenleving waarvan ik ooit lid was als in andere heiligheidsorganisaties, zeer vele, vrome, toegewijde mannen en vrouwen zijn wier ijver voor God en zelfverloochening heerlijk zijn en die zeker zullen worden beloond in “die dag”. Maar laat niemand hierdoor verblind worden om te veronderstellen dat het de heiligheidsleer is die hen zo heeft gemaakt. De weerlegging hiervan is het simpele feit dat de grote meerderheid van martelaren, zendelingen en dienaren van Christus die in alle christelijke eeuwen “hun leven niet hebben liefgehad tot de dood toe”⁷, er nooit van hebben gedroomd om zo’n claim [van praktische heiligheid] voor zichzelf te maken, maar dagelijks hun zondigheid van nature bezaten en voortdurend behoefte hadden aan de voorspraak van Christus.

Bijgeloof en fanatisme van het grofste karakter vinden een broeinest onder voorstanders van “heiligheid”. Een ongezond verlangen naar nieuwe en opwindende religieuze sensaties en emotionele ontmoetingen verklaren deze dingen gemakkelijk. Omdat vaste vrede niet gekend is en uiteindelijke redding verondersteld wordt af te hangen van vooruitgang in de ziel, worden mensen zo afhankelijk van “zegeningen” dat ze gemakkelijk ten prooi vallen aan de meest absurde waanideeën.

Nu begrijp ik dat veel heiligheidsleraren elke band met deze fanatici verwerpen, maar ze lijken niet in te zien dat het hun doctrines zijn die de directe oorzaak zijn van de “vruchten” die ik heb opgesomd. Laat een volledige Christus gepredikt worden, een volbracht werk verkondigd worden, de waarheid van de inwonende Geest schriftuurlijk onderwezen worden, en al deze uitwassen verdwijnen.

Misschien wel het treurigste aan de beweging waarnaar ik heb verwezen, is de lange lijst van schipbreuken met betrekking tot het geloof dat moet worden toegeschreven aan haar ondeugdelijke onderwijs. Grote aantallen mensen zoeken jarenlang naar “heiligheid” om er vervolgens achter te komen dat ze het onbereikbare voor zich hebben gesteld. Anderen beweren ze te hebben ontvangen, maar worden uiteindelijk ertoe gedwongen toe te geven dat het een vergissing was. Het gevolg is soms dat de geest bezwijkt onder de spanning, maar vaker is ongeloof in de inspiratie van de Schrift het logische gevolg. Het is voor personen die gevaarlijk in de buurt zitten van deze oorden van on-schriftuurlijkheid en duisternis dat ik deze pagina’s heb geschreven. Gods Woord blijft waar. Hij heeft *niet* beloofd wat Hij niet zal uitvoeren. Moge God in Zijn rijke genade en barmhartigheid elke lezer het besluit geven om alleen naar Christus te kijken.

“Maar uit Hem bent u in Christus Jezus, Die voor ons is geworden wijsheid van God en gerechtigheid, **heiliging** en verlossing, ³¹ opdat het zal zijn zoals geschreven staat: Wie roemt, laat hij roemen in de Heere” (1 Korintiërs 1:30-31).

Lees verder:

- Rubriek “Heiliging & Valse heiliging”: <http://www.verhoevenmarc.be/#heiliging>
- Rubriek “De twee naturen van de gelovige”: <http://www.verhoevenmarc.be/#tweenaturen>

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm

⁷ Openbaring 12:11.